

6.11. Sanktioner

Efter direktivets artikel 15 fastsætter medlemsstaterne, hvilke sanktioner der skal anvendes i tilfælde af overtrædelse af nationale bestemmelser, der er vedtaget til gennemførelse af direktivet. Sanktionerne skal være effektive, stå i rimeligt forhold til overtrædelsen og have en afskrækkende virkning.

6.11.1. Udvalgets overvejelser

Det er udvalgets opfattelse, at der i ny lovgivning bør indsættes en adgang til godtgørelse ved overtrædelse af forbudet mod forskelsbehandling på grund af race eller etnisk oprindelse eller forbudet mod repressalier. Forskelsbehandling af en person på grund af personens race eller etniske oprindelse udgør en særlig krænkelse af personen, hvortil kommer, at der efter udvalgets opfattelse kan være grund til at udvide adgangen til godtgørelse for ikke-økonomisk skade i forhold til erstatningsansvarslovens § 26, således at enhver overtrædelse af forbudet mod forskelsbehandling og forbudet mod repressalier som udgangspunkt bør kunne udløse en godtgørelse. Der henvises til betænkningen s. 199 ff.

Den forurettede kan tillige kræve erstatning for eventuelt økonomisk tab efter dansk rets almindelige erstatningsregler, hvis de almindelige betingelser herfor er opfyldt. Udvalget finder derfor ikke, at der er behov for at fastsætte særlige bestemmelser herom. Der henvises til betænkningen s. 197.

Det overvejes, om der bør indføres strafferetlige sanktioner for overtrædelse af direktivets forbud mod forskelsbehandling på grund af race eller etnisk oprindelse. Efter udvalgets opfattelse vil godtgørelse være en effektiv sanktion og have en afskrækkende virkning, hvortil kommer, at effektive civile sanktioner i form af godtgørelse giver offeret mulighed for at få fastslået, om vedkommende har været udsat for forskelsbehandling, og i bekræftende fald at få oprejsning gennem økonomisk kompensation. Godtgørelse som sanktion kan endvidere virke mere effektivt end gennemførelse af en straffesag, der kan ende med frifindelse på grund af de særlige krav, der gælder ved behandlingen af straffesager, og som i praksis sjældent vil føre til, at offeret tilkendes erstatning. Hertil kommer, at offeret kan gennemføre en sag om godtgørelse, selv om anklagemyndigheden vælger ikke at gennemføre en straffesag. På den baggrund finder udvalget, at der ikke bør indføres strafferetlige sanktioner for overtrædelse af direktivets forbud mod forskelsbehandling. Der henvises til betænkningen s. 204.

6.11.2. Integrationsministeriets overvejelser

Af de af udvalget anførte grunde finder Integrationsministeriet, at der bør fastsættes en bestemmelse om adgang til godtgørelse for overtrædelse af forbudet mod forskelsbehandling og forbudet mod repressalier.

Integrationsministeriet kan med en enkelt redaktionel ændring, der alene har karakter af en sproglig præcisering, tiltræde udvalgets udkast til bestemmelse om godtgørelse til gennemførelse af direktivets artikel 15.

Integrationsministeriet finder således, at »Personer, hvis rettigheder er krænkede...« bør erstattes med »Personer, der er krænkede...«. Der er ikke med denne sproglige ændring tilsigtet nogen form for begrænsning m.v. af bestemmelsens anvendelsesområde.

Lovforslaget er i øvrigt udformet i overensstemmelse hermed, jf. § 9.

6.12. Formidling af information

6.12.1. Udvalgets overvejelser

Udvalget finder ikke, at der er behov for at iværksætte særlige skridt med henblik på at opfylde direktivets krav om formidling af information, jf. artikel 10. Udvalget peger i den forbindelse på, at det med etablering af Institut for Menneskerettigheder er hensigten, at instituttet bl.a. skal varetage en oplysende og debatskabende funktion. Der henvises til betænkningen s. 243.

6.12.2. Integrationsministeriets overvejelser

Integrationsministeriet finder i lighed med udvalget og af de af udvalget anførte grunde, at der ikke er behov for ny lovgivning med henblik på at opfylde direktivets artikel 10.

6.13. Dialog

6.13.1. Udvalgets overvejelser

Udvalget finder, at den danske model på arbejdsmarkedet indebærer, at det ikke er nødvendigt i ny lovgivning til gennemførelse af direktivet at indsætte en bestemmelse om tilskyndelse til arbejdsmarkedets parter til dialog med henblik på at fremme ligebehandling og indgåelse af kollektive overenskomster om forbud mod forskelsbehandling, jf. artikel 11.

Efter artikel 12 skal medlemsstaterne tilskynde til dialog med relevante ikke-statslige organisationer. Efter udvalgets opfattelse er der ikke anledning til at indsætte særlige bestemmelser herom i ny lovgivning. Der henvises til betænkningen s. 243 ff.